— Εἶνε, εἶπε στὸν πανδοχέα, ἕνα δῶρο γιὰ τὸ γάμο τῆς κόρης σας.

Τὸ κουτὶ περιεῖχε ἕνα ἀδαμαντοκόλλητο περιδέραιο κι' ἕνα χρυσὸ βραχιόλι, καὶ τὴν ἀκόλουθη σημείωσι :

«Τὰ κοσμήματα πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γι' αὐτοὺς ποὺ τὰ ἀξίζουν».

Ποτὲ ἡ κόρη τοῦ πανδοχέως, ποὺ ἦταν μιὰ τίμια νέα, δὲν θέλησε νὰ φορέση τὰ μυστηριώδη αὐτὰ δῶρα. Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, ἔγινε ἡ δίκη τοῦ Μονέζ, ἀνεγνωρίσθη ὅτι τὰ κοσμήματα αὐτὰ ἀνῆκαν στὴ γυναίκα τοῦ Ἀντωνίου Ποπυλαίρ.

Ὁ Μονέζ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπίστευε οὔτε στὸ Θεὸ οὔτε στὸ διάβολο, ἦταν ὡστόσο τρομερὰ δεισιδαίμων. Τὶς Τρίτες καὶ στὶς 13 κάθε μηνὸς ὅλη ἡ χώρα μποροῦσε νὰ κοιμᾶται ἥσυχη. Τὶς γρουσούζικες αὐτὲς ἡμέρες ὁ τρομερὸς λήσταρχος δὲν ἔκανε καμμιὰ ἐπιχείρησι. Ἐπίσης, ὁσάκις στὸ δρόμο του συναντοῦσε νεκροταφεῖο, ἄλλαζε δρόμο. Κρατοῦσε ἀκόμα ἐπάνω του διάφορα φυλαχτά, τὰ ὁποῖα δὲν ἀποχωριζόταν ποτέ.

Συχνὰ ὁ Μονὲζ κατέφευγε σὲ διάφορα τεχνάσματα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ κάνη εὐκολώτερα τὶς ληστεῖες του. Κατὰ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1796, ἐπειδὴ οἱ χωρικοὶ τὸν εἶχαν ἀποκλείσει ἀπὸ παντοῦ, γιὰ νὰ ξεφύγη, μεταμφιέστηκε σὲ Αὐστριακὸ ἀξιωματικό, καὶ, χτυπῶντας τὴν πύλη ἑνὸς μεγάλου πύργου στὸ Μπονσόν, ἐζήτησε φιλοξενία γιὰ τὴ νύχτα. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ πύργου — ἐπειδὴ οἱ πυργοδεσπόται ἀπουσίαζαν — τὸν δέχτηκε πρόθυμα καὶ τὸν ἐκάλεσε στὸ τραπέζι του. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δείπνου, ὁ Μονὲζ ἄρχισε νὰ διηγῆται διάφορα κατορθώματα τῶν ληστῶν καὶ νὰ μαθαίνη ἔτσι τί προφυλαχτικὰ μέτρα εἶχαν λάβει στὸν πύργο ἐναντίον τους. Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὅλοι κοιμήθηκαν μέσ' στὸν πύργο, ὁ Μονὲζ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καί, παραβιάζοντας τὰ συρτάρια τῶν ἐπίπλων, γέμισε τὶς τσέπες του ἀπὸ κοσμήματα καὶ χρήματα. Ἔπειτα, φορῶντας μιὰ καινούργια στολὴ τοῦ πυργοδεσπότου, πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἅρπαξε ἀπ' τὸ σταῦλο τὸ καλύτερο ἄλογο κι' ἐξαφανίστηκε στὸ γειτονικὸ δάσος.

Ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ μῆνες, μιὰ πλουσία χωρικὴ τοῦ Ἐλούζ, ξύπνησε ἄξαφνα μιὰ νύχτα, ἀκούγοντας θόρυβο στὴν αὐλή. Κύτταξε ἀμέσως ἀπ' τὸ παράθυρό της καὶ εἶδε μέσ' στὴν αὐλὴ τὴς μερικὲς σκιές. Καταλαβαίνοντας ὅτι οἱ ληστὰι εἶχαν ἐπιδράμει, ξύπνησε ἀμέσως τὸν ὑπηρέτη της.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ παράθυρο ἔσπασε σὲ κομμάτια καὶ τέσσερα ἄτομα μὲ τὰ μοῦτρα μαυρισμένα πήδησαν μέσα.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ ἰδιοκτήτρια, τὰ δυό της παιδιά, οἱ ὑπηρέτες καὶ ὁ γέρος πατέρας της ἐδέθηκαν χειροπόδαρα.

— Ἐρχόμαστε, εἶπε τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν, γιὰ νὰ κάνουμε μιὰ ἔρευνα μήπως κρύβονται ἐδῶ βασιλόφρονες.

Καὶ ἀμέσως ἄρχισαν νὰ σπάζουν τὰ ἔπιπλα, ἁρπάζοντας τὰ χρήματα, τὰ κοσμήματα καὶ αὐτὰ τὰ ἀσπρόρρουχα ἀκόμη.

Ἕνας νεαρὸς ὑπηρέτης τῆς ἐπαύλεως, ὁ ὁποῖος κοιμόταν στὸ σταῦλο, μόλις ἀντελήφθη τὴν ἐπιδρομή, ἔτρεξε στὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ καί, χτυπῶντας τὶς πόρτες ὅλων τῶν σπιτιῶν γιὰ νὰ ξυπνήση τοὺς χωρικούς, φώναζε :

— Βοήθεια !... Βοήθεια !... Ὁ Μονέζ !... Ὁ Μονέζ !...

Οἱ χωρικοὶ ξύπνησαν ἀμέσως καί, ἀφοῦ ὡπλίστηκαν, ἔτρεξαν στὸν τόπο τῆς ληστείας. Μὰ ἦταν ἀργὰ πειά... Οἱ ληστὰι εἶχαν ἐξαφανιστεῖ !...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : *Ἄλλα κατορθώματα τοῦ τρομεροῦ ληστάρχου.*

ΕΝΑΣ ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΠΛΟΥΤΙΣΕΤΕ

Μιὰ τετραπέρατη Ἀμερικανίδα, πρώην καπνοπῶλις καὶ σήμερα ἑκατομμυριοῦχος, ἐδημοσίευσε τελευταῖα ἕνα εἶδος δωδεκαλόγου, ὁ ὁποῖος περιέχει, κατὰ τὴ γνώμη της, ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ ἐπιτύχη στὴ σταδιοδρομία της μιὰ γυναίκα.

Ὅσες ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν μας ζηλεύουν τὰ ἑκατομμύρια τῆς ὑπερατλαντικῆς ὁμοφύλου των, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ διαβάσουν τὶς παρακάτω συμβουλές τῆς καὶ νὰ συμμορφωθοῦν μ' αὐτές.

1) Ὅταν τελειώνης τὴ μιὰ δουλειά, ν' ἀρχίζης ἀμέσως τὴν ἄλλη.
2) Μὴ διστάζης ποτέ.
3) Ἀπόφευγε τὰ λάθη.
4) Μὴν ἀμφιβάλλης.
5) Μὴν περιμένης.
6) Ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός, πάντα ἐμπρός.
7) Προτιμώτερο εἶνε νὰ κάνης κάτι τι παρὰ νὰ μὴν κάνης τίποτε.
8) Ἡ ἐργασία ἀναπτύσσει τὴ φιλοδοξία, τὴν ἐνεργητικότητα, τὴν πρόοδο, τὴ δύναμι.
9) Ἡ ἀδράνεια ὑποβοηθεῖ τὴν ἀργία καὶ τὴν ὀκνηρία.
10) Ἡ ἔμπνευσις παρουσιάζεται συνηθέστερα στὸν ἐργαζόμενο παρὰ στὸν ἄργο.
11) Φρόντισε νὰ μὴ χάνης ἄδικα οὔτε ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας.
12) Ὁλόκληρο τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας ἔγκειται στὶς λέξεις : «ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός, πάντα ἐμπρός!».

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Ὁ νεαρὸς ποιητὴς καὶ ὁ ἐκδότης. Ἕνας νέος ποὺ ἔχει πεποίθησι στὴ μεγαλοφυΐα του. Στὸ σπίτι τοῦ Καρόλου Νοντιέ. Δουμᾶς καὶ Οὐγκώ. Ἡ πατρότης τοῦ ἱστορικοῦ δράματος. Ἡ πλύστρα τοῦ Οὐγκὼ καὶ τ' ἀσπρόρρουχά του. Ὁ καλέβολος δήμαρχος Κλεμανσώ. Ἡ λατρεία τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὰ ἐγγόνια του. Ἡ κατάργησις τῆς θανατικῆς ποινῆς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατὰ τὸ 1815, ἕνας ποιητής, νεαρώτατος ἀκόμη καὶ ἐντελῶς ἄγνωστος, παρουσιάστηκε μιὰ μέρα σ' ἕναν ἐκδότη τοῦ Παρισιοῦ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐκδώση τὰ ποιήματά του. Ὁ ἐκδότης τοῦ ἀπάντησε, ὅπως ἀπαντοῦν συνήθως ὅλοι οἱ ἐκδόται σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, ὅτι οἱ καιροὶ ἦσαν ἄσχημοι, ὅτι οἱ στίχοι δὲν πουλιόντουσαν κτλ. κτλ.

Μὰ ὁ νεαρὸς ποιητὴς τὸν διέκοψε μὲ θάρρος καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἔχετε ἄδικο νὰ μοῦ τὰ λέτε αὐτά... Ἂν μοῦ ἐκδώσετε τώρα τὰ ποιήματά μου, θὰ σᾶς ὑπογράψω ἕνα συμβόλαιο, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ παραχωρήσω σὲ σᾶς τὴν ἔκδοσι καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἔργων ποὺ θὰ γράψω στὸ μέλλον... Μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε, γιατὶ αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ διώχνετε τὴν τύχη σας.

— Εἶσθε πολὺ καλός, κύριε, ἀπάντησε ὁ ἐκδότης χαμογελῶντας εἰρωνικά.

— Εἶμαι καλὸς περισσότερο ἴσως ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσθε, γιατὶ εἶμαι μιὰ μεγαλοφυΐα, πρᾶγμα ποὺ ἐσεῖς δὲν τὸ πιστεύετε τώρα, μὰ ποὺ τὸ μέλλον θὰ τὸ ἀποδείξη...

Καί, λέγοντας αὐτά, ὁ νέος ποιητὴς ἅρπαξε τὰ χειρόγραφά του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο.

Ὁ ἐκδότης, στὸν ὁποῖον εἶχε κάνει κάποια ἐντύπωσι ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ νέου καὶ ἡ βεβαιότης μὲ τὴν ὁποία μιλοῦσε, σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα ἔτρεξε πίσω του γιὰ νὰ τὸν προφτάση.. Μὰ ὁ νεαρὸς ποιητὴς εἶχε ἐξαφανιστῆ πειά...

Θέλετε τώρα καὶ τὸ ὄνομά του ;... Ἦταν ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ...

* * *

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἐγευμάτισε στὸ σπίτι τοῦ συγγραφέως Καρόλου Νοντιέ, (τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἀκόμα μαθητής), δείχτηκε τόσο καλὸς συνδαιτημών, ὥστε ἡ κ. Νοντιὲ τοῦ ἀτηύθυνε τὰ συγχαρητήριά της.

— Ὤ ! κυρία, τῆς ἀπάντησε ὁ μαθητὴς μὲ ἀφέλεια, εἶνε ἀλήθεια πὼς στενοχωριόμουν σήμερα λίγο... Μὰ θὰ φάω πολὺ περισσότερο ὅταν σᾶς γνωρίσω καλύτερα...

* * *

Μιὰ μέρα ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς συνάντησε στὸ δρόμο του τὸν Βίκτορα Οὐγκώ, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ ἐφημερίδα.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ! τοῦ φώναξε ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ἐρνάνη». Ἕνας παληοδημοσιογράφος γράφει ἐδῶ μέσα ὅτι ὁ Βινὶ ἐπενόησε πρῶτος τὸ ἱστορικὸ δρᾶμα !...

— Τὸν ἠλίθιο ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Δουμᾶς. Πῶς τὸ γράφει αὐτό, στὴ στιγμὴ ποὺ ὅλος ὁ κόσμος ξέρει πὼς τὸ ἐπενόησα ἐγώ !...

Κόκκαλο ὁ Οὐγκώ.

* * *

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς πολιορκίας τοῦ Παρισιοῦ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, ὁ Δήμαρχος τοῦ 9ου διαμερίσματος τῆς πόλεως ἔλαβε μιὰ μέρα τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή :

«Κύριε Δήμαρχε,

Εἶμαι ἕτοιμος καὶ πρόθυμος, χάριν τῆς ἀμύνης τοῦ Παρισιοῦ, νὰ ὑποστῶ κάθε θυσία καὶ νὰ πεθάνω τῆς πείνας καὶ τοῦ κρύου. Μὰ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἀλλάζω τακτικὰ πουκάμισο.

Γι' αὐτό, κύριε Δήμαρχε, σᾶς συνιστῶ τὴν πλύστρα μου καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὴν διευκολύνετε σὲ ὅ,τι σᾶς ζητήση.

Βίκτωρ Οὐγκώ».

Ἡ πλύστρα τοῦ ποιητοῦ ἐξήγησε τότε στὸ Δήμαρχο ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ πλύνη πειὰ τὰ ἀσπρόρρουχά του, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κάρβουνα.

Ἀμέσως ὁ Δήμαρχος τῆς ἔδωσε πρόθυμα ἕνα σακκὶ κάρβουνα.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε ποιὸς ἦταν ὁ Δήμαρχος αὐτός ; Ὁ Γεώργιος Κλεμανσώ, ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποθανὼν μέγας πολιτικὸς τῆς Γαλλίας.

* * *

Ἦταν ἀφάνταστη ἡ λατρεία ποὺ ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἔτρεφε πρὸς τὰ μικρά του ἐγγόνια. Γι' αὐτό, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ποιητὴς εἶχε κηρύξει ἀδυσώπητο πόλεμο κατὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, κάποιος φίλος του τὸν ρώτησε :

— Ἂν σᾶς σκότωναν τὰ δυό σας ἐγγονάκια καὶ ἂν σᾶς διώριζαν κατόπιν ἔνορκο γιὰ νὰ δικάσετε τὸ δολοφόνο, τί θὰ τὸν ἐκάνατε ; Δὲν θὰ τὸν καταδικάζατε εἰς θάνατον ;

Ὁ Οὐγκώ, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, ἀπάντησε κατόπιν μὲ ἀπλότητα :

— Ὄχι, θὰ πέθαινα ἐγώ !

□ □ ΞΕΝΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ □ □

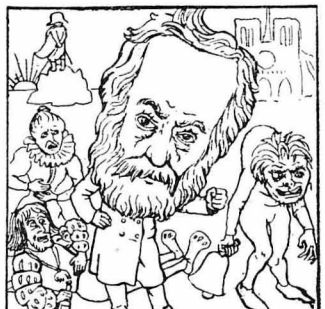
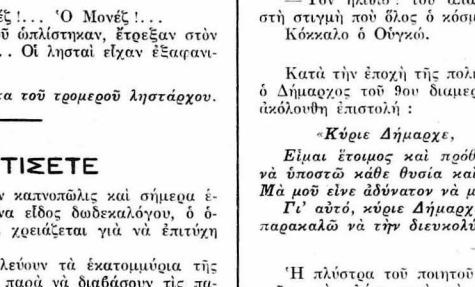
Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ καὶ οἱ ἥρωές του